



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев 8995/2021**  
**14.09.2022. године**  
**Београд**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., Општина ..., чији је заједнички пуномоћник Славиша Кнежевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Основни суд у Параћину, Судска јединица у Ћуприји, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1157/21 од 26.05.2021. године, у седници већа одржаној 14.09.2022. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**НЕ ПРИХВАТА СЕ** одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1157/21 од 26.05.2021. године, као изузетно дозвољеној.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1157/21 од 26.05.2021. године.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Јагодини П 184/21 од 08.02.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се обавезе тужена да им као солидарним повериоцима надокнади штету у износу од 35.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања, са затезном каматом почев од дана подношења тужбе до исплате, ближе дефинисаном у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да накнаде туженој трошкове парничног поступка у износу од 22.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1157/21 од 26.05.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности те ревизије, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова у погледу основа и висине накнаде штете у опредељеном износу од 35.000 евра у динарској противредности, а који представља купопродајну цену коју су тужиоци као купци у целини исплатили ВВ, као једном од сувласника и продаваца непокретности која је предмет Уговора о купопродају непокретности од 20.09.2010. године, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају, нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. ЗПП за изузетну дозвољеност ревизије, обзиром да нису у супротности са тумачењем материјалног права у смислу примењених одредба чланова 10, 104, 172. став 1. и 192. став 1. ЗОО, а код утврђења да је изостала адекватна узрочно-последична веза, као услов вануговорне одговорности тужене између предузете штетне радње извршењем кривичног дела од стране службеника суда за оверу и експедиције поште и последице која се огледа у причињеној штети у обиму који се потражује, као и утврђених пропуста тужилаца као купаца непокретности из наведеног насталог уговорног односа са сувласницима те непокретности. Поред наведеног, ревидент није доказао да у конкретном случају постоји различита судска пракса у идентичној или сличној чињеничној и правној ситуацији, односно да се у конкретном случају ради о одлуци која одступа од судске праксе.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 25.12.2015. године и вредност предмета спора је 35.000 евра у динарској противредности. Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора не прелази законом прописани ревизијски цензус за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија тужилаца није дозвољена.

Из тог разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија**

**Звездана Лутовац с.р.**

**За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић**